

„Modlila som sa, aby scudzoložil...“ (ohliadnutie za konferenciou)

Výnimky... slovo, ktoré v súvislosti s agendou mimoriadnej konferencie budilo emócie a vášnivé debaty dávno pred tým, než sa o nich začalo diskutovať v pléne. Udeľovať, alebo neudeľovať? – tak znela hamletovská dilema v súvislosti s otázkou požehnávať či nepožehnávať manželstvám zmiešaných párov (člen a nečlen cirkvi). Isté spektrum cirkvi poriadne dráždila. Narúšala presvedčenie o nemennosti a večnosti biblických zásad („Ježiš nerobil výnimky“), vyvolávala strach z dôsledkov („dnes požehnáme zmiešaným párom, zajtra registrovaným partnerstvám“) či zo straty cirkevnej identity („neťahajte cudzie jarmo s neveriacimi“). Obavy zo zneužitia výnimky môžu byť samozrejme oprávnené, pretože sebecká vynaliezavosť dokáže prekonať všetky bezpečnostné kódy na jej udelenie. Je ale riešením cirkevné pravidlo opancierovať? Áno, výnimky komplikujú život. V medziľudských vzťahoch sú však často jediným kanálom, cez ktorý prichádza milosť, odpustenie, prijatie, súciti, pochopenie a láska. Inak to nie je ani s Božím vzťahom k nám. Existujeme len vďaka tomu, že sme od Stvoriteľa dostali výnimku na život, výnimku milosti, pretože milosť je vždy výnimka. Božia výnimka – dar života a bytia namiesto zaslúženej smrti a neexistencie – je návodom na nasledovanie. Podobne ako v príbehu o nemilosrdnom sluhovi. „*A pán sa zľutoval nad sluhom, prepustil ho a dlh mu odpustil.*“ (Mat 18,27) Pán očakáva, že sluha bude podobne milosrdne pristupovať k vlastným dlžníkom. Nestalo sa. Sluha nebol ochotný udeliť výnimku. Pánova vôľa je však jednoznačná: „*Či si sa nemal aj ty zmilovať nad svojím spolusluhom, ako som sa aj ja zmiloval nad tebou?*“ (v. 33) Mávať dlžným úpisom pred očami kolegu bolo právne v poriadku, ale podľa Ježiša dvere do Božieho kráľovstva neotvára žaloba na súde, ale výnimka v podobe odpustenia dlhu.

Cirkevný poriadok v prípade zmiešaných manželstiev výnimky nepozná. Nabáda kazateľov, aby také páry nesobášili. Svadobný obrad sa tak odohráva v kostole či modlitebni inej cirkvi často s hojnou účasťou členov miestneho zboru cirkvi adventistov. „Musí to tak byť?“ – dostával som občas otázku.

Cítili sme, že ustanovenie Cirkevného poriadku, ktoré má napomôcť jednote manželského zväzku tým, že nabáda mladých ľudí, aby si vybrali partnerov rovnakého vierovyznania a nepodceňovali ťažkosti, ktoré prináša zmiešané manželstvo a má napomôcť tomu, aby ostali vernými členmi cirkvi, v určitých prípadoch od cirkvi naopak vzdáľuje a odrádza. Jednoducho, že striktným dodržaním pravidla sa zbavujeme výnimočnej príležitosti pastoračne, ale aj na obyčajnej ľudskej rovine so zmiešanými snúbeneckými párami pracovať a vydávať dobré svedectvo o tom, kto sme a čomu veríme.

V septembri roku 2013 aj na základe uznesenia mimoriadnej konferencie Českého združenia po mnohých diskusiách, zvažovaní, hľadani biblických princípov a modlitbách, výbor únie rozšíril Uznesenie o uzatváraní manželských zväzkov v bode 2 o tento dodatok: „*S ohľadom na pastorači a evangelizaci může udělit výjimky pouze předseda příslušného sdružení za předpokladu písemné žádosti výborů sborů, do kterých snoubenci přísluší, a písemného souhlasu místního ordinovaného kazatele.*“

Cirkev nechce zľaviť z biblických princípov a ideálov manželského a rodinného života, no zároveň rozumie zložitostiam, ktorým sme všetci vystavení pri budovaní našich partnerských a rodinných vzťahov. Nechceme sa postaviť chrbtom k tým, ktorí žiadajú, aby ich cirkev sprevádzala pri ich najdôležitejších životných rozhodnutiach, a chcú, aby s nimi pri tejto príležitosti otvárala Božie slovo a modlila sa za nich.

Nespochybnujeme autoritu Cirkevného poriadku, len si uvedomujeme, že svet, v ktorom žijeme, je niekedy zložitejší, než ho dokáže vyše dvetisíc delegátov s takým odlišným sociálnym a náboženským myslením raz za päť rokov postihnúť a pretaviť do zmysluplnej aktualizácie našich cirkevných noriem. Podľa nášho presvedčenia sú predseda združenia, ale predovšetkým miestny zbor zastúpený výborom a ordinovaným kazateľom dostatočnou zárukou, aby sa zabránilo zneužitiu výnimky a tlakom, ktoré by mohla priniesť.

Ak je cirkev otvorená spoločensťvu iných kresťanov pri Večeri Pánovej a umožňuje im sa na nej zúčastniť, ak žehnáme malým deťom a vítame ich do zboru, ak sme ochotní vykonať pohrebný obrad aj za okolností, kde by možno duchovní z iných cirkví váhali, potom by sme v určitých prípadoch aj túto výnimku mohli vnímať ako službu a akt ľudskosti a porozumenia.

Aby sme sa kvôli prísnosti cirkevných noriem nemuseli modliť ako istá sestra z môjho bývalého zboru, ktorá po tom, čo ju manžel opustil, ostala s dvoma malými deťmi a nemala podľa Cirkevného poriadku oprávnenie na opätovný sobáš, vysielala k nebu modlitbu: „Pane, daj, nech môj odídený manžel scudzoloží.“

Mikuláš Pavlík